

22.12.2016 г.

Я — МАЛАДЫ.

З сённяшняга нумара «Чырвоная змена» пачынае друкаваць найлепшыя «пробы пяра» юных і маладых няштатных аўтараў, якія былі дасланы на наш творчы конкурс. Так атрымалася (і, упэўнены, гэта не выпадковасць), што гонар распачаць эстафету спаборніцтва выпай удзельнікам з Маладзечна. Падчас правядзення апошніх творчых конкурсаў менавіта яны, члены гуртка журналістыкі пры мясцовым цэнтры творчасці дзяцей і моладзі, паказалі

ЮНКАРЫ, МЫ ПАЧЫНАЕМ!

сябе як найбольш актыўныя і крэатыўныя аўтары. Малайцы, так трымаць! Вашы работы — прыклад для іншых. Так што раім тым, хто хоча, але яшчэ не далучыўся да творчага спаборніцтва, не зацягваць з гэтым. Прайграўшых не будзе! А пераможцы да ўсяго атрымаюць граматы і рэкамендацыі для паступлення на журфак (тыя, хто збіраецца «штурмаваць» яго ў 2017 годзе). Таму вынікі творчага конкурсу будучы падведзены да пачатку ўступнай кампаніі. Нагадаем, што з умовамі яго правядзення можна азнаёміцца ў нумары «Чырвоны. Чырвоная змена» ад 21.10.2016 года ці на сайце газеты. Чакаем вашых допісаў!

Данік, здольныя весці за сабой

«Мы жывём, як лекадумныя турысты, якія праходзяць праз жыццё, акідаючы позіркамі тое, што трапляецца на шляху, але не спыняючы ўважлівага позірку ні на чым, не ўзіраючыся ні ў што», — такімі словамі філосафа і прапаведніка Антонія Сурожскага пачынаецца сцэнарый дакументальнага фільма маладога маладзечанскага рэжысёра Вольгі Пятровай «Музыка пад Брайлём».

Яна выкладае ў Маладзечанскай дзіцячай школе мастацтваў, аднак яе пастаянна натхняе другая, рэжысёрская, адукацыя. Дыпломнай работай Вольгі ў Акадэміі мастацтваў быў дакументальны фільм «Бабуля і мама». Пасля яго ўдзелу ў фестывалі «Час жыць!» да дзяўчыны падыходзілі са словамі: «Оля, выдатна! Здымай яшчэ».

Гэта паслужыла для мяне штуршком зноў шукаць новага героя для фільма, — гаворыць рэжысёр. — Я паслала запыт у космас, і вось аднойчы ў музычнай школе на свяце «Пасвячэнне ў першакласнікі» я сустрэла Даніка. Ён выходзіць у ружовай кашульцы з галыштукам. Пачынае спяваць. Зала замірае, а ў мяне мурашкі па скуры. Я разумею, што гэта — ён.

Назва фільма «Музыка пад Брайлём» хоць і сфармулявана няправільна з лінгвістычнага пункту гледжання, але нясе ў сабе асаблівы сэнс: француз Луі Брайлль — стваральнік унікальнага рэльефнага кропкавага шрыфту, які дазваляе чытаць сляпым людзям. Яго імя — святое для ўсіх, хто з розных прычын страціў зрок.

Дакументальная карціна прысвечана вучню Маладзечанскай школы-інтэрната для дзяцей з парушэннем зроку Даніілу Савені. 12-гадовы хлопчык стаў славу-тасцю пасля выканання без музычнага суправаджэння гімнаў Беларусі, Латвіі і Фінляндыі перад хакейнымі матчама на «Мінск-Арэне». Акрамя таго, ён пераможца шматлікіх рэспубліканскіх і міжнародных вачальных конкурсаў. Раскрыццямі і

Данііл Савеня (у цэнтры) з сябрамі і рэжысёрам фільма Вольгай Пятровай.

дасягнуць поспеху юнаму артысту дапамагла педагог Таццяна Мікалаеўна Стукалава.

Музыка, асабліва для дзіцяці, якое не бачыць, дае магчымасць праявіць сябе, свае эмоцыі і адчуць фарбы жыцця, — лічыць «Музычная мама» Даніка.

Аўтар фільма назірала за жыццём Данііла паўгода, каб зразумець і адчуць самой, а потым раскажаць яго гісторыю іншым. Мы бачым хлапчука, які радуецца дробязям, свавольі на перапынках, часам не зусім гатовы да ўрока...

— Я ставіла задачу здымаць як ёсць, нічога не каментавала. І без музычнага суправаджэння, таму што яно таксама ўплывае на настрой, — тлумачыць Вольга.

На прэм'еры фільма прысутнічалі бацькі, сястра, сябры Данііла і, вядома ж, сам галоўны герой. У канцы аўтары глядачы пачулі «юнага Павароці» ўжывую. Хлопчык выканаў песню «Вядзі мяне», якую ён спяваў у дуэце з Інтарсам Бусулісам на праекце Дзяцяны Гурцкой у Маскве.

Ірына БУБНОВА, вучаніца 10-га класа СШ №12 г. Маладзечна.

ПРА АЎТАРА

— Я люблю чытаць, найперш пра вайну. У такой літаратуры заўсёды ёсць прыклады, на якіх мы павінны вучыцца, — гаворыць пра сябе 16-гадовая аўтарка. — Маім любімым творам з'яўляецца апавесць Барыса Васільева «А досвіткі тут ціхія...» Асабліва мне падабаецца Жэня Камялькова — смелая, адчайная, моцная. Я мару сустрэцца з выканаўцай гэтай ролі Вольгай Астрамавай, а для гэтага збіраюся пабываць у Маскве, у тэатры Массавета, дзе яна іграе.

У будучым Іра марыць стаць журналістам, таму зараз наведвае гурток «Школа журналістыкі» пры цэнтры творчасці дзяцей і моладзі «Маладзік». Як прызналася дзяўчына, дасланая работа — яе першая «проба пяра». Выпадкам яна стала і першай жа адабранай да друку ў ліку іншых.

«Паміж песнямі» — МУЗЫКА

Сёлета Маладзечна было абвешчана культурнай сталіцай Беларусі. Упэўнена, што выбар — не выпадковы. Сапраўды, наш горад поўны талентаў у розных сферах: музыцы, паэзіі, жывапісе... Апошнім часам асабліва стала развівацца маладзёжная рок-культура, з'яўляюцца новыя цікавыя калектывы. Выдатна, што маладым людзям ёсць што сказаць і яны спрабуюць прынесці штосьці новае ў наша жыццё.

На адным з фестываляў у Маладзечанскім амфітэатры я пазнаёмілася з трыма братамі, маімі ровеснікамі: Андрэем Мелюком, Уладзіславам і Яўгенам Саевічамі. Раней хлопцы ігралі ў розных гуртах, але каля года таму вырашылі аб'яднацца.

— Аднойчы нам спадабаўся выраз Жэні: Between Songs. Мы не вывучалі англійскую мову, і ён растлумачыў, што ў перакладзе гэта азначае «паміж песнямі». Я зразумеў гэта так: да нас былі музыкі і пасля нас будучы, а мы іграем цяпер. Аднагалосна прызналі, што гэта назва падыходзіць для нашага гурта, — успамінае Андрэй Мялюк.

Кампазіцыі юнакі пішуць самі. Неяк зімой яны вырашылі сабрацца і паспрабаваць прыдумаць сваю музыку, не падобную на іншую. Пасля некалькіх рэпетыцый прадумалі партыі для інструментаў і запісалі плейбэк.

Браты называюць сваю музыку эксперыментальнай. Яны не прытрымліваюцца пэўнага стылю і выкарыстоўваюць элементы розных жанраў. Галоўнае адрозненне гурта ад многіх іншых у тым, што яны выконваюць толькі музыку.

— Вакол нас і так шмат спевакоў. Практычна на любую тэму можна знайсці кампазіцыю. А вось калі гучыць проста музыка, кожны чуе ў ёй нешта сваё, успрымае па-свойму. Напэўна, таму ніхто з нас і не спрабаваў спяваць, — выказваюць сваё меркаванне хлопцы.

Калектыву пакуль не паспеў абзавесціся шматлікімі прыхільнікамі. Але ў найбліжэйшых планах — запісаць міні-альбом і выклаці яго ў інтэрнэт, каб зразумець, ці будзе іх стыль цікавы слухачам.

— У кожнага чалавека свае густы. Вядома, камусьці наша творчасць спадабаецца, некаму, магчыма, не. Галоўнае, каб мы

Уладзіслаў Саевіч, Андрэй Мялюк, Яўген Саевіч.

самі разумелі, чаго хочам і ў якім накірунку нам рухацца. Каб дамагчыся поспеху, трэба мець мэту. Да таго ж мы самі павінны атрымліваць задавальненне ад творчага працэсу.

Удзельнікі гурта Between Songs свярджваюць, што ўжо не ўяўляюць свайго жыцця без музыкі. Часам яна падымае настрой, але часцей юнакі слухаюць яе, калі сумна, таму што яна супакойвае і прыносіць новыя ідэі.

Валерыя ГМЫЗА, вучаніца 11-га класа СШ №4 г. Маладзечна.

ПРА АЎТАРА

Сёлета 17-гадовая Валерыя заканчвае школу і плануе паступаць у Гродзенскі дзяржаўны ўніверсітэт на факультэт гісторыі, камунікацыі і турызму.

— Акрамя заняткаў у гуртку па журналістыцы, мне падабаецца рабіць падарункі сябрам сваімі рукамі, — кажа аўтарка пра сябе. — Я вельмі люблю жывёл і заўсёды падкармліваю бяздомных каткоў і сабак. А дома ў нас жыве кот Жора, якога я таксама падабрала на дварэ. Яшчэ мне падабаецца фатаграфіраваць, і я з задавальненнем удзельнічаю ў розных фотаконкурсах.

Шчасце трэба здабываць самому

У дзяцінстве яна марыла быць усімі, кім толькі можна: спявачкай, актрысай, настаўніцай, доктарам і нават міліцыянерам (як тата), але ніяк не мадэлю! Калі пачынала рабіць першыя крокі ў свеце хараства і моды, ніхто не ўспрымаў іх сур'ёзна і не думаў, што яна можа чагосьці дасягнуць... А цяпер Настасся Сарока — другая віцэ-міс нацыянальнага конкурсу прыгажосці «Міс Беларусь — 2016». Нягледзячы на занятасць (даводзіцца сумяшчаць мадэльную кар'еру з вучобай у лінгвістычным універсітэце), Настасся знайшла час адказаць на пытанні, якія нас цікавяць.

— Хто цябе падтрымліваў, калі ты толькі пачынала свой шлях у свет?

— Мае бацькі. Заўсёды было вельмі шмат зайдроснікаў, зласліўцаў, якія ўсміхаліся ў твар, а на самай справе... Таму, калі хочаш з некім падзяліцца поспехам у поўнай меры — гэта толькі твая сям'я.

— Як трапіла на конкурс «Міс Беларусь»?

— Пра яго правядзенне я чула даўно, але ніколі не думала браць у ім удзел. Усё адбылося нечакана: сяброўка ішла на кастынг і запрасіла мяне. Я вельмі доўга адмаўлялася, але потым зразумела, што нічога не страчу, калі паспрабую, гэта ж у нейкай ступені досвед.

— Як змянілася жыццё пасля ўдзелу ў ім?

— Стала больш фота- і відэапраектаў, запрашаюць на розныя мерапрыемствы рэспубліканскага маштава, нават у журы на конкурсы прыгажосці! Нядаўна мне паступіла прапанова, якая можа стаць пераломным момантам у маім жыцці, у добрым сэнсе, але пра гэта я пакуль прамаўчу. А калі ўсё атрымаецца, абавязкова з вамі падзялюся.

— Пра што ты думаеш, выходзячы на подыум?

— У маёй галаве заўсёды абсалютна розныя думкі. Атрымліваю велізарнае задавальненне, калі іду па подыуме, прадстаўляючы які-небудзь брэнд. Я не баюся выходзіць на сцэну, але... ёсць невялікае хваляванне, імгненнае, узнікае яно менавіта тады, калі згасае святло і гучаць першыя музычныя акорды.

— Як думаеш, ці можна дасягнуць поўнай дасканаласці ў чымсьці?

— Мой адказ — не. Дасканалых людзей не бывае, а калі чалавек сябе такім лічыць, то ён дурань. Мяжы няма, заўсёды ёсць куды імкнуцца, расці. Чалавек развіваецца на працягу ўсяго жыцця.

— Што для цябе самае важнае?

— На цяперашні перыяд — кар'ера. Я яшчэ занадта маладая, каб задумвацца пра замужжа. Але дакладна вырашыла, што калі ў маім жыцці будзе сітуацыя выбару паміж кар'ерай і сям'ёй, то я выберу апошнюю, бо дзіцяці патрэбна матуля, а мужу — клапатлівая і каханая жонка.

— Ці ёсць у цябе вольны час? Як ім распараджаешся?

— Ёсць, але мала. Калі з'яўляецца, ніколі не дазваляю сабе проста праляжаць на канапе цэлы дзень, нічога не робячы. Заўсёды прыцягваюць тэатры, выставы і музеі, кіно, цікавая літаратура, гэтулькі ж усяго прывабнага, чаго я яшчэ не ведаю! Вельмі часта з вачальнай студыяй мы выезджаем у дзіцячыя дамы з рознымі канцэртамі, тэатральнымі пастаноўкамі, аказваем матэрыяльную дапамогу.

— Прадоўжы фразу: «Я маладая. І мне не ўсё роўна...»

— ...Што будзе з нашай краінай у будучыні. Калі ў чалавека няма пачуцця патрыятызму, павагі да сваёй Радзімы, то і яна не адкажа ўзаемнасцю. Я лічу, што наша будучыня залежыць ад учынкаў, якія мы здзяйсняем, ад іх гуманнасці і прадуманасці.

— Якую параду можаш даць моладзі?

— Май сваю галаву на плячых, свае думкі, жаданні і мары. Ніхто за цябе не будзе будаваць тваё шчасце. Нікога не слухай, ідзі сваёй дарогай. Усё самае лепшае наперадзе...

Надзея БОБРЫК, вучаніца 10-га класа гімназіі №7 г. Маладзечна.

ПРА АЎТАРА

Гэта работа 15-гадовай аўтаркі — таксама першая «проба пяра». Надзея толькі пачала наведваць гурток журналістыкі ў «Маладзіку», на што яе натхніла старэйшая сяброўка Дар'я Свірыда, пераможца нашага мінулагадняга конкурсу, а цяпер студэнтка Інстытута журналістыкі БДУ.

Нядаўна Надзея ўдзельнічала ў раённым конкурсе фотаработ, прысвечаных юбілею Максіма Багдановіча, і яе здымак прайшоў на рэспубліканскі ўзровень. Яшчэ яна любіць наведваць розныя спартыўныя гурткі.

— Я вельмі ўдзячная настаўнікам нашай гімназіі за трывалыя веды. Яны дапамагаюць мне рабіць першыя крокі ў журналістыцы, — кажа дзяўчына. — Дарэчы, у нашай гімназіі вучылася і гераіня артыкула.